

Sygn. akt: II K 928/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Florian Szcześnik

Protokolant – Sylwia Filipowicz

w obecności Prokuratora Michała Kowalika

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 listopada 2017 r.

sprawy **A. D.**, syna T. i M.,

ur. w dniu (...) w m. S.,

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 23 czerwca 2015 roku około godz. 07:40 w miejscowości S. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), woj. (...), kierując samochodem marki O. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości z wynikiem 1,42 ‰, 1,22 ‰ alkoholu we krwi, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 3 ust. 1, art. 7 ust. 1, art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym oraz § 5 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych w ten sposób, że jadąc ul. (...) w miejscowości S. w kierunku ul. (...), na skrzyżowaniu z ul. (...), nie zachował szczególnej ostrożności, niewłaściwie obserwował drogę, nie dostosował techniki i taktyki jazdy do panujących warunków drogowych, nie zastosował się do znaku pionowego B - 20 (...), w następstwie czego wjechał na skrzyżowanie z ul. (...) doprowadzając do zderzenia z jadącym ul. (...) w kierunku ul. (...) samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez G. O., w następstwie czego nieumyślnie spowodował obrażenia ciała u pasażera R. I. O. lat 9, w postaci: rany tłuczonej głowy okolicy tylnociemieniowo-potylicznej prawej, wstrząśnienia mózgu z niewydolnością oddechową, potłuczeń ogólnych z podbiegnięciami krwawymi w okolicy barków i otarciem naskórka w okolicy mostka, stanowiących jak wynika z opinii biegłego lekarza naruszenie czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni w myśl art. 157 § 1 kodeksu karnego, po czym oddalił się z miejsca wypadku,

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k. w zb. z art. 178 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. w dniu 23 czerwca 2015 roku o godz. 07:40 w miejscowości S. ul. (...) w rejonie skrzyżowania z ul. (...) pow. (...), woj. (...), na drodze publicznej w ruchu lądowym kierował samochodem marki O. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, gdzie badania krwi na zawartość alkoholu, przeprowadzone metodą chromatografii gazowej head space (GC/ (...)), zgodnie z procedurą badawczą (...) 04/11, wykazały: z próbki krwi pobranej o godz. 09:25 - 1,42 ‰ (jeden i czterdzieści dwie setne promila), II. z próbki krwi pobranej o godz. 10:30 - 1,22 ‰ (jeden i dwadzieścia dwie setne promila) przy czym zarzucanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. sygn. akt II K 332/13 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jednocześnie w w/w miejscu i czasie na drodze publicznej w ruchu lądowym kierował samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) nie stosując się do decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii (...) numer: (...)(...)wydanej w dniu 14 maja 2014 roku przez Starostę (...) w w/w miejscu i czasie,

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego A. D. w ramach czynu zarzuconego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia uznaje za winnego tego, że w dniu 23 czerwca 2015 roku około godz. 7:40 w miejscowości S. w powiecie (...), w województwie (...), prowadząc w stanie nietrzeźwości samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. o nr rej. (...), gdzie badania na zawartość alkoholu wykazały: o godz. 09:25 - 1,42 ‰, o godz. 10:30 - 1,22 ‰ alkoholu we krwi, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 3 ust. 1, art. 25 ust. 1 i art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że jadąc drogą podporządkowaną - ul. (...) w kierunku ul. (...), zbliżając się do skrzyżowania z ul. (...) i ul. (...), nie zachował szczególnej ostrożności, nie zastosował się do znaku pionowego B - 20 (...) nie zatrzymując pojazdu przed skrzyżowaniem, a następnie wjechał na skrzyżowanie i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu G. O. kierującej samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) poruszającej się drogą z pierwszeństwem przejazdu - ul. (...) w kierunku ul. (...), doprowadzając do zderzenia z tym pojazdem, w następstwie czego spowodował nieumyślnie wypadek, w wyniku którego siedzący na tylnym siedzeniu pojazdu R. (...) małoletni I. O. doznał obrażeń ciała w postaci: rany tłuczonej głowy okolicy tylnociemieniowo-potylicznej prawej, wstrząśnienia mózgu z niewydolnością oddechową, potłuczeń ogólnych z podbiegnięciami krwawymi w okolicy barków i otarciem naskórka w okolicy mostka, które to obrażenia stanowiły naruszenie czynności narządów ciała trwające dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., a następnie zbiegł z miejsca wypadku, i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 czerwca 2015 r. (co odnosi się również do wszystkich zastosowanych w niniejszym wyroku przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny) skazuje go i na powyższej podstawie wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w związku czynem przypisanym w punkcie I wyroku orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) lat;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w związku czynem przypisanym w punkcie I wyroku orzeka od oskarżonego na rzecz I. O. kwotę 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

IV. oskarżonego A. D. w ramach czynu zarzuconego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia uznaje za winnego tego, że w dniu 23 czerwca 2015 roku około godz. 7:40 na ul. (...) i ul. (...) w miejscowości S., w powiecie (...), w województwie (...), prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie badania na zawartość alkoholu wykazały: o godz. 09:25 - 1,42 ‰, o godz. 10:30 - 1,22 ‰ alkoholu we krwi, będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie o sygn. akt II K 332/13, a nadto nie stosując się do decyzji Starosty (...) dnia 14 maja 2014 roku numer: (...).(…) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii (...), i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 czerwca 2015 r. (co odnosi się również do wszystkich zastosowanych w niniejszym wyroku przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny) skazuje go, zaś na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 42 § 3 k.k. w związku czynem przypisanym w punkcie IV wyroku orzeka dożywotnio wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

VI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. za przypisane oskarżonemu w punkcie I i IV wyroku czyny wymierza karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 90 § 2 k.k. w miejsce orzeczonych w punkcie II i V wyroku środków karnych wymierza łączny środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 listopada 2017 roku

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 czerwca 2015 r. przed godziną 7:40 G. O. wyjechała z miejsca swojego zamieszkania w miejscowości S. samochodem marki R. (...) o nr rej. (...). Jak w każdy dzień powszedni zamierzała zawieźć swojego 9-letniego niepełnosprawnego syna I. O. na zajęcia do szkoły specjalnej w miejscowości O.. Tego dnia wraz z G. O. na przednim fotelu pasażera podróżował jej starszy syn T. O., zaś I. O. siedział na specjalnej podstawie na tylnej kanapie samochodu - za przednim fotelem pasażera. Wszyscy mieli zapięte pasy bezpieczeństwa.

Tego samego dnia A. D., po uprzednim spożyciu nieustalonej ilości alkoholu, wsiadł za kierownicę samochodu marki O. (...) o nr rej. o nr rej. (...). Uczynił to pomimo tego, że wiedział, iż wyrokiem z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie o sygn. akt (...) (który uprawomocnił się w dniu 28 marca 2014 r.) Sąd Rejonowy w W. skazał go za prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości - tj. za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. Miał również świadomość tego, że w związku z powyższym wyrokiem Starosta (...) w dniu 14 maja 2014 roku wydał wobec niego decyzję numer: (...) (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B. Przed godziną 7:40 znajdując się w stanie nietrzeźwości A. D. wyruszył wskazanym pojazdem w kierunku miejscowości S.. Nie przewoził ze sobą żadnych pasażerów. Po dojechaniu do S. A. D. przemieszczał się ul. (...) w kierunku ul. (...). Przed skrzyżowaniem ul. (...) z ul. (...), której przedłużeniem jest ul. (...), na ul. (...) ustawiony jest znak pionowy B - 20 (...) zobowiązujący uczestników ruchu do bezwarunkowego zatrzymania się przed skrzyżowaniem i ustąpienia pierwszeństwa przemieszczającym się ul. (...). Dojeżdżając do opisanego skrzyżowania i zamierzając przejechać przez skrzyżowanie na wprost, A. D. nie zachował szczególnej ostrożności, zlekceważył znak (...) i wjechał na skrzyżowanie bez zatrzymywania. W tym samym czasie około godziny 7:40 ul. (...) w kierunku ul. (...) przemieszczała się swoim samochodem G. O., nie przekraczając przy tym dopuszczalnej prędkości 50 km/h. A. D. nie podjął próby hamowania i z impetem uderzył przodem kierowanego przez siebie samochodu marki O. (...) w prawy tylny bok pojazdu R. (...), w którym podróżowała G. O. wraz ze swoimi synami. Po zderzeniu pojazdów samochód R. (...) obrócił się i zatrzymał na lewym poboczu ul. (...) patrząc w kierunku ul. (...). Pojazd prowadzony przez A. D. przejechał zaś przez skrzyżowanie na wprost i zatrzymał się na ul. (...). A. D. gdy znalazł się poza pojazdem uświadomił sobie jak wielka odpowiedzialność grozi mu za spowodowanie wypadku drogowego w stanie nietrzeźwości i postanowił uciec pieszo z miejsca zdarzenia. W tym celu oddalił się w kierunku pobliskiego kościoła. Moment ucieczki A. D. zaobserwował S. K., który wybiegł z terenu pobliskiego sklepu spożywczego, aby udzielić pomocy rannym z samochodu R. (...).

W wyniku wypadku I. O. doznał obrażeń ciała w postaci: rany tłuczonej głowy okolicy tylnociemieniowo-potylicznej prawej, wstrząśnienia mózgu z niewydolnością oddechową, potłuczeń ogólnych z podbiegnięciami krwawymi w okolicy barków i otarciem naskórka w okolicy mostka, które to obrażenia stanowiły naruszenie czynności narządów ciała trwające dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. Na miejsce zdarzenia wezwano służby ratunkowe i policję. Przybyłym na miejsce funkcjonariuszom policji S. K. wskazał kierunek, w którym zbiegł A. D.. Po krótkim pościgu A. D. został ujęty przez policjantów i doprowadzony na miejsce wypadku. Na podstawie pobranych od A. D. próbek krwi ustalono, że posiadał on o godzinie 9:25 - 1,42 ‰, zaś o godz. 10:30 - 1,22 ‰ alkoholu we krwi.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: k. 91 - wyjaśnień A. D., k. 55 - 55v, 102 - 103 - zeznań G. O., k. 62v, 103 - 104 - zeznań T. O., k. 38v - zeznań S. K. oraz dowodów nieosobowych w postaci: k. 3 - 4 - protokołu oględzin miejsca wypadku, k. 5 - szkicu, k. 6 - 7, 78 - 79 - protokołów oględzin pojazdów, k. 12 - 17 - materiału poglądowego, k. 44 - 45, 58 - 59, 90 - 92 - danych o karalności, k. 49, 51 - sprawozdania z badań na zawartość alkoholu, k. 50, 52 - protokołów pobrania krwi, k. 53 - informacji ze starostwa, k. 54 - decyzji, k. 67 - dokumentacji medycznej, k. 80 - protokołu badania na zawartość alkoholu, k. 81 - opinii sądowo - lekarskiej, k. 82 -

informacji z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego oraz z akt sprawy o sygn. II K 332/13; k. 40 - wyroku, k. 52 - zawiadomienia o wykonaniu środka karnego.

Oskarżony A. D. przyznał się zarówno do spowodowania wypadku pod wpływem alkoholu, do ucieczki z miejsca zdarzenia jak też do kierowania samochodem w stanie nietrzeźwości oraz niezastosowania się do decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania samochodami. Wyjaśnił przy tym, że bardzo żałuje tego co się stało i wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze oraz zapłaty odszkodowania na rzecz pokrzywdzonego.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jest kompletny i wystarczający do prawidłowego rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom A. D., który nie kwestionował swojej odpowiedzialności i wyraził skruchę. Pozostają one w zgodzie z uznanymi za wiarygodne zeznaniami G. O., T. O. i S. K.. Znajdują też potwierdzenie w zebranych w sprawie dowodach nieosobowych, w tym w sprawozdaniach z badań na zawartość alkoholu.

Na wiarę zasługiwały również zeznania G. O., która w sposób szczegółowy i chronologiczny opisała przebieg i okoliczności wypadku drogowego, w wyniku którego ucierpiał jej małoletni syn I.. Zgodnie z prawdą opisała też okoliczności związane z udzielaniem pomocy synowi po wypadku, jak też szczerze przyznała, że obecnie syn nie odczuwa już dolegliwości, które mogłyby mieć związek z wypadkiem. Zeznania te okazały się dla oskarżonego o tyle korzystne, że brak było podstaw do przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu medycyny w celu weryfikacji aktualnego stanu zdrowia małoletniego pokrzywdzonego, co mogłoby ewentualnie rzutować na przyjęcie surowszej kwalifikacji prawnej wypadku.

Podobnie, jako zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ocenił zeznania T. O.. Świadek składając zeznania na rozprawie nie pamiętał już charakterystycznych szczegółów wypadku. Po odczytaniu jego zeznań złożonych bezpośrednio po zdarzeniu potwierdził ich treść, przyznając, że wówczas lepiej pamiętał wszystkie szczegóły. Potwierdził również, że rozpoznał na miejscu zdarzenia A. D. jako kierowcę drugiego auta biorącego udział w wypadku, gdyż znał go wcześniej z widzenia.

W pełni na wiarę zasługiwały zeznania naocznego świadka wypadku - S. K.. Świadek ten skrupulatnie opisał zaobserwowany przez siebie przebieg wypadku, usytuowanie pojazdów po zderzeniu, jak też okoliczności związane z udzielaniem pomocy rannym i ucieczką oskarżonego z miejsca zdarzenia. Zeznania tego świadka korespondują z zeznaniami pozostałych świadków jak też znajdują pełne potwierdzenie w sporządzonych w sprawie protokołach oględzin i dokumentacji fotograficznej.

W toku postępowania dowodowego Sąd dysponował sporządzoną na etapie postępowania przygotowawczego opinią sądowo - lekarską na temat obrażeń ciała pokrzywdzonego I. O.. Opinia ta jest rzetelna, jasna i bezsprzeczna.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia zgromadzonych w sprawie pozostałych dowodów nieosobowych nie wzbudziła żadnych wątpliwości Sądu, nie była także przedmiotem zarzutów stron postępowania. Protokoły zostały sporządzone poprawnie, kompleksowo i w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania. Z tych względów Sąd nie odmówił wskazanym dowodom nieosobowym wiarygodności i mocy dowodowej.

* * *

Mając na względzie powyższe rozważania w kontekście analizy materiału dowodowego ocenianego swobodnie, Sąd doszedł do przekonania, że zarówno sprawstwo, wina oskarżonego, jak i okoliczności popełnienia przypisanych mu czynów zabronionych nie budzą wątpliwości.

Przestępstwa opisanego w art. 177 § 1 k.k. dopuszcza się ten, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba

odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 k.k. (tj. naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1 k.k., trwający powyżej 7 dni). Zdaniem Sądu oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona przedmiotowe, jak i podmiotowe przypisanego mu występkę z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

W przekonaniu Sądu bezpośrednią przyczyną przedmiotowego wypadku drogowego było nieprawidłowe zachowanie się oskarżonego, który zbliżając się drogą podporządkowaną do oznakowanego skrzyżowania nie zachował szczególnej ostrożności, nie zatrzymał się przed znakiem B - 20 (...) i wjechał na skrzyżowanie nie ustępując pierwszeństwa przejazdu kierującej samochodem R. (...) G. O. uderzając w prawy tylny bok tego samochodu, czego następstwem były obrażenia ciała małoletniego I. O. trwające dłużej niż 7 dni. Nie ulega też wątpliwości, że w czasie tego wypadku oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości. W okolicznościach niniejszej sprawy stwierdzić należy, że A. D. swoim zachowaniem naruszył zasady ruchu drogowego wskazane w art. 3 ust. 1, art. 25 ust. 1 i art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 cyt. ustawy uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Z kolei art. 25 ust. 1 tejże ustawy zobowiązuje kierującego pojazdem zbliżającego się do skrzyżowania do zachowania szczególnej ostrożności i ustąpienia pierwszeństwa pojazdowi poruszającemu się drogą z pierwszeństwem przejazdu. Uczynienie zadość zachowaniu szczególnej ostrożności wymagało w niniejszej sprawie zwiększenia obserwacji drogi i bezwarunkowego zatrzymania się przed znakiem (...) oraz udzielenia pierwszeństwa przejazdu samochodowi kierowanemu przez G. O.. Gdyby oskarżony zastosował się do powyższych obowiązków do wypadku z pewnością by nie doszło. Dodatkowo w dniu wypadku panowały dobre warunki atmosferyczne - jezdnia była sucha, gładka i czysta. Nie wystąpiły zatem żadne okoliczności, które mogłyby utrudnić oskarżonemu respektowanie wskazanej wyżej zasady bezpieczeństwa w ruchu. Oskarżony naruszył także określoną w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym zasadę, która bezwzględnie zabrania kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości. W ocenie Sądu znaczne stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego miało bezpośredni wpływ na jego zdolności psychomotoryczne oraz respektowanie obowiązujących przepisów ruchu drogowego. Zdaniem Sądu oskarżony naruszył powyższe zasady w sposób umyślny. Świadomie bowiem spożył alkohol, nie zatrzymał się przed znakiem STOP i wjeżdżając na skrzyżowanie z drogi podporządkowanej musiał co najmniej godzić się na to, że w ten sposób wymusi pierwszeństwo na pojeździe poruszającym się drogą z pierwszeństwem i doprowadzi do zderzenia z nim.

Brak jest również wątpliwości, że oskarżony po spowodowaniu wypadku drogowego zbiegł z miejsca zdarzenia. Świadczą o tym nie tylko wyjaśnienia oskarżonego, który potwierdził ten fakt, ale również zeznania S. K., który wskazał policjantom kierunek ucieczki oskarżonego, dzięki czemu możliwe było jego szybkie ujęcie. Zachowanie to świadczy o tym, że oskarżony nie oddalił się z miejsca wypadku w sposób bezrefleksyjny, lecz w jego umyśle przebiegał proces decyzyjny, który zakończył się postanowieniem o ucieczce z miejsca wypadku w obawie przed odpowiedzialnością. Oczywistym jest, że decyzja ta była podejmowana pod wpływem emocji i strachu, co nie zmienia jednak faktu, iż oskarżony zbiegł z miejsca zdarzenia. Nie może budzić wątpliwości, że uczynił tak nie po to aby sprowadzić pomoc dla rannych, ale aby uniknąć konsekwencji wypadku spowodowanego pod wpływem alkoholu i bez uprawnień do kierowania samochodami.

Nie ulega także wątpliwości, że oskarżony zachowaniem swym wyczerpał również wszystkie znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Zgodnie z definicją stanu nietrzeźwości określoną w art. 115 § 16 pkt 1 k.k. stan ten zachodzi wówczas gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Przeprowadzone metodą chromatografii gazowej badania próbek krwi oskarżonego pobranej od niego w niedługim czasie po wypadku potwierdziły jednoznacznie, iż w chwili kiedy oskarżony prowadził samochód stężenie alkoholu w jego organizmie znacznie przekraczało dopuszczalną wartość 0,5 promila. Nie budzi również wątpliwości fakt, iż A. D. przypisanego mu czynu dopuścił się będąc wcześniej skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Wskazać bowiem należy, iż prawomocnym wyrokiem

Sądu Rejonowego w W. z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie o sygn. akt II K 332/13 został on skazany na karę 12 miesięcy ograniczenia wolności za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. Wyrokiem tym orzeczono względem oskarżonego również zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, które to rozstrzygnięcie stanowiło podstawę do wydania przez Starostę (...) w dniu 14 maja 2014 roku decyzji numer: (...) (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii (...). Zgodnie zaś z treścią art. 11 § 2 k.k. jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

Na marginesie należy jedynie podkreślić, iż omawiany czyn stanowił odrębne przestępstwo pozostające z czynem przypisanym oskarżonemu w punkcie I wyroku w zbiegu realnym. Sąd w całości podziela w tym względzie pogląd prawny zaprezentowany w orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2002 r. w sprawie o sygn. akt I KZP 4/02 (OSNKW 2002 nr 5-6, poz. 37, str. 60).

* * *

Mając na względzie, że wina A. D., jak i okoliczności popełnienia czynów, których się dopuścił nie budzą wątpliwości Sąd wymierzył oskarżonemu za przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś za czyn z art. 178a § 4 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. karę 1 roku pozbawienia wolności jako najbardziej adekwatne zarówno do stopnia winy, jak i stopnia ich społecznej szkodliwości, uwzględniając przy tym wszystkie okoliczności wpływające obciążająco jak i łagodząco na wymiar kary.

Przestępstwo określone w art. 177 § 1 k.k., który stanowił podstawę wymiaru kary za czyn przypisany w punkcie I wyroku, zagrożone jest sankcją do 3 lat pozbawienia wolności. Zbiegnięcie z miejsca zdarzenia oraz spowodowanie wypadku w stanie nietrzeźwości zgodnie z dyspozycją art. 178 § 1 k.k. podwyższa dolną i górną granicę zagrożenia karę o połowę. Główną okolicznością wpływającą obciążająco na wymiar kary było jaskrawe i rażące naruszenie przez oskarżonego przepisów ruchu drogowego. Nie ustąpienie pierwszeństwa na skrzyżowaniu drogi podporządkowanej z drogą z pierwszeństwem przejazdu stanowi jeden z najczęstszych powodów kolizji i wypadków drogowych. Brawura oskarżonego, potęgowana działaniem alkoholu, oraz kompletne zlekceważenie znaku STOP obligującego do bezwarunkowego zatrzymania pojazdu przed skrzyżowaniem, mogło doprowadzić ostatecznie do śmierci 4 osób (wliczając w ten bilans też samego oskarżonego). G. O. nie popełniła żadnego błędu i w żaden sposób nie przyczyniła się do zaistnienia tego wypadku, przemieszczając się z dozwoloną prędkością drogą z pierwszeństwem przejazdu. Pomimo tego zarówno dla niej jak i dla jej synów, wspólna podróż samochodem mogła okazać się tragiczna w skutkach. Oceniając zakres uszkodzeń przodu pojazdu kierowanego przez oskarżonego oraz wgniecenie karoserii samochodu R. (...) w miejscu, w którym akurat podróżował małoletni I. O., stwierdzić należy, że fakt, iż dziecko przeżyło ten wypadek i nie odniosło trwałych oraz nieodwracalnych obrażeń należy rozpatrywać w kategoriach wyjątkowego szczęścia. Nie była to jednak żadna zasługa oskarżonego, który nie zrobił nic aby zminimalizować skutki wypadku, zaś po zdarzeniu zamiast podjąć próbę udzielenia pomocy ofiarom wypadku oddalił się, aby uniknąć odpowiedzialności karnej. Okolicznością, która niewątpliwie wpłynęła na zaostrzenie wymiaru kary była również wskazana wyżej ucieczka z miejsca zdarzenia oraz spowodowanie wypadku w stanie znacznej nietrzeźwości. Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił również dotychczasową karalność oskarżonego. A. D. był już bowiem 7 - krotnie karany sędownie, w tym za poważne przestępstwa z art. 159 k.k. i 158 § 1 k.k. Mając na względzie szereg wymienionych okoliczności obciążających, w tym wystąpienie obu okoliczności kwalifikujących odpowiedzialność karną z art. 178 § 1 k.k. co upoważniało Sąd do wymierzenia kary do 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności - orzeczona kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie może zostać uznana za nadmiernie surową. Jediną okolicznością, która wpłynęła limitująco na wymiar kary była późniejsza postawa oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów i wyraził skruchę.

W związku ze spowodowaniem wypadku drogowego Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat, zaś podstawą tego rozstrzygnięcia był art. 42 § 2 k.k.

Uwzględniając rozmiar bólu i cierpienie doznanych przez małoletniego I. O. w związku obrażeniami odniesionymi na skutek wypadku Sąd zasądził od oskarżonego na jego rzecz kwotę 10.000 zł zadośćuczynienia. Sąd wziął przy tym pod uwagę, że - jak wynika z dokumentacji medycznej - pokrzywdzony w stanie początkowo określonym jako ciężki został przetransportowany pogotowiem lotniczym do Szpitala (...) na ul. (...) w W., gdzie przebywał na oddziale intensywnej terapii w stanie śpiączki farmakologicznej. W trakcie leczenia jego stan był zmienny - po chwilowej poprawie ponownie został umieszczony na oddziale intensywnej terapii. Ze szpitala został wypisany w dniu 1 lipca 2015 r. Należy mieć też na względzie, iż I. O. jest dzieckiem z opóźnionym rozwojem psycho - ruchowym i niepełnosprawnością umysłową, wobec czego inaczej niż dziecko w pełni zdrowe znosi zarówno szok związany z wypadkiem jak i konieczność przebywania w warunkach szpitalnych. Niewątpliwie zatem było to dla niego traumatyczne przeżycie.

Za czyn z art. 178a § 4 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., Sąd wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 1 roku pozbawienia wolności jako najbardziej adekwatną do stopnia zawinienia sprawcy, jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, który w niniejszej sprawie jawi się jako wysoki. Zdaniem Sądu jedynie kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze powstrzyma oskarżonego od popełnienia kolejnych przestępstw w przyszłości, nadto osiągnie ona swoje cele w zakresie społecznego oddziaływania, poprzez stworzenie wśród obywateli świadomości nieopłacalności popełniania przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji oraz nieuchronności grożącej za ich popełnienie kary. Na niekorzyść oskarżonego Sąd uwzględnił znaczny stopień nietrzeźwości, który prawie trzykrotnie przewyższał dopuszczalny przez ustawodawcę limit. Korzystnie na wymiar kary wpłynął również i w tym przypadku fakt przyznania się oskarżonego do popełnienia przypisanego mu przestępstwa.

W odniesieniu do tego czynu treść art. 42 § 3 k.k. w brzmieniu nadanym nowelizacją kodeksu karnego, która weszła w życie w dniu 18 maja 2015 r. obligowała Sąd do orzeczenia środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Mając na względzie bliski związek czasowy oraz jednorodzaowość popełnionych przestępstw Sąd na zasadzie częściowej absorpcji wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz łączny środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Orzekając w niniejszej sprawie Sąd, przyjmując za podstawę art. 4 § 1 k.k. zastosował przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks Karny w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu przestępstw. Przepisy ustawy karnej w brzmieniu wówczas obowiązującym były bowiem niewątpliwie dla niego względniejsze. Należy zwrócić chociażby uwagę na fakt, iż zgodnie z treścią art. 43a § 2 k.k., który wszedł w życie w dniu 1 lipca 2015 r., w razie skazania sprawy za przestępstwo określone w art. 178a § 4 k.k. Sąd zobligowany jest do orzeczenia świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości nie mniejszej niż 10.000 zł. Stosując przepisy obowiązujące w dacie popełnienia przypisanych czynów Sąd mógł zatem odstąpić od orzeczenia tego świadczenia, aby oskarżony mógł skoncentrować się wyłącznie na spłacie zasądzonych na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienia.

O kosztach sądowych Sąd orzekł mając na względzie treść art. 624 § 1 k.p.k. uznając, że sytuacja osobista i majątkowa oskarżonego, który posiada na utrzymaniu córkę i nie osiąga wysokich dochodów, nie posiada też żadnego istotnego majątku, uzasadnia zwolnienie go w całości od ich ponoszenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.